

Hospodinovo milosrdenství

Hošťálková 24.09.2017

Písňe: EZ 182, 622, 397, 161, 203

Čtení z Písma: *Pláč 3, 22 – 24 1 Kor 10,13*

Text kázání: *Pláč 3, 22 – 24*

Bratři a sestry,

když se nyní podíváme kolem sebe, máme spoustu důvodů k vděčnosti. Mohli jsme se dnes ráno probudit. Mohli jsme přijít sem do kostela na shromáždění Božího lidu. Můžeme se zde zamýšlet nad Božím slovem a také se můžeme setkat s lidmi, kteří jsou nám skrze společnou víru blízcí. Dnes zde nechci mluvit o tom, co se od nás jako od křesťanů očekává, ale o tom, co pro nás učinil Bůh. Začneme první částí již přečteného oddílu.

Hospodinovo milosrdenství, jež nepomíjí, jeho slitování, jež nekončí. Obnovuje se každého rána, tvá věrnost je neskonala. Pláč 3,22-23.

Knihy Pláč Jeremiášův je hodně depresivní čtení. Jeruzalém je zpusťován a izraelský národ prožívá veliké těžkosti. Sám prorok Jeremiáš je lidsky vzato na dně. Přesto neztrácí víru v Hospodina a doufá v obrat k lepšímu. Doufá navzdory tomu, že Izrael je v období trestu.

Nedávno jsem měl možnost opět se přesvědčit, o tom, že žiji jenom z Boží milosti. Kdyby Bůh chtěl trestat hříchy, tak bych tady najisto nebyl. A myslím, že to neplatí jenom pro mě. Myslím, že kdyby se Bůh rozhodl, že bude ode dneška důsledně trestat všechny hříchy podle principu „odplata za hřích je smrt“, tak by do příští neděle nezbyl nikdo, kdo by mohl přijít na bohoslužby. Ale Bůh nám místo zaslouženého trestu dává nezasloužený dar – život věčný v Kristu. Pro své milosrdenství, které se nemění a pro své slitování bez konce.

Přiznám se, že už mě víckrát napadlo, že to přece není možné. Jednou přece Bůh musí říct: „Dost, zneužíváš mé milosrdenství! Takto to dál nejde. Jakmile něco vyznáš a rozhodneš se, že už to neuděláš, tak to dodrž! Teď jsi právě došel na hranici, za níž už Ti nebudu nic odpouštět!“ Ale to je jenom naše lidská představa a často také Satanova lež.

Následující větu si vypůjčím z kázání od Dana Drápala: „Pokud se Satanovi podaří nás přesvědčit, že Boží milost má dno, pak se naše vlastní logika postará o to, abychom žili v odsouzení.“ Přijmeme-li život v odsouzení, děláme tím z Boha lháře. Nejsme odsouzení a nejsme ani dokonalí bezchybní křesťané žijící v klamu. Jsme omilostnění hříšníci. Jsme Ti, kterým Bůh dává možnost po každém pádu vstát znovu. Vyznat hřích a opustit ho. Přijmout Boží milost. Platí, že není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši (Řím 8,1).

Četl jsem na internetu svědectví lidí, kteří propadli drogám a Bůh je z nich vysvobodil. Ale nemusí jít o drogy nebo závažné trestné činy. Bůh nás může vysvobodit od věcí, které nám podle našich měřítek nepřipadají až tolik závažné, ale před Bohem jsou a my se jich těžko zbavujeme. Například od pomluv, souzení druhých, neodpouštění nebo dvojího srdce. Tím dvojím srdcem myslím: „V kostele křesťan, venku ten, kdo sleduje jen svůj prospěch, jako by Boha nebylo.“

Každý den ráno si můžeme po probuzení uvědomovat, že začal nový den a v tomto novém dni se obnovuje Boží slitování nad námi. Boží milost přesahuje vše, co dokážeme pochopit. Proto my, kteří jsme nevěrní a nestálí, se můžeme každé ráno spolehnout na to, že Bůh je věrný a jeho slitování je bez hranic.

Pokračujme v našem oddílu dál: „*Můj podíl je Hospodin,“ praví má duše, proto na něj čekám.*“ Co to vlastně znamená: Můj podíl je Hospodin? Jeden z možných výkladů chápe toto místo jako odkaz na rozdělení území Izraele mezi jednotlivé kmeny. Vzpomeňme si, že kmen Lévi neměl mít žádný

územní podíl, ale jejich podílem byl Hospodin. Podobně to platí i v mém životě. Mým přiděleným podílem je Hospodin. Neuvěřil jsem ze své vlastní snahy, ale slyšel jsem o Bohu a také mi nějakou dobu trvalo, než jsem pochopil, že pro Něj se chci rozhodnout. Na svém spasení tedy nemám zásluhu. Nemohl jsem pro ně udělat vůbec nic, jenom přijmout to, co připravil Bůh.

Můj podíl je území, v kterém se mohu zabydlet. Je to Pán Ježíš. On si činí příbytek v mně a já mohu zase bydlet v něm. Znamená to nějaká omezení? Ano, znamená. Některé věci dělám jinak a některé vůbec. Například v době, kdy jsem uvěřil, jsem přestal používat Boží jméno jako jakousi formu kletby. Ale také to znamená, že jsem něco získal, co lidé, kteří nepoznali Boha nemají. Všimněme si, že toto slovo se velice podobá na některé žalmy. Vůbec nezáleží na tom, že žalmy jsou mnohem starší, než pláč Jeremiášův a že byly napsány v úplně jiné situaci. Uvedme alespoň tyto dva:

„Hospodin je podíl mně určený, je můj kalich; můj los držíš pevně, Hospodine. Ž 16,5-6

Ač mé tělo i mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl. Ž 73,26“

V Žalmu 16 je podíl vyjádřený dvěma dalšími způsoby. Hospodin je můj kalich a můj los držíš pevně Hospodine. Když se Pán Ježíš modlil v Getsemane, prosil „„Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň.““ V jedné písničce zpíváme „Máš-li však pro nás hořký kalich strastí...“ Kalichem je v tomto případě myšlena nádoba, která obsahuje něco, co nás očekává (Ez 23,32-33). Kalich ale také může znamenat útěchu pro ty, kteří truchlí (Jr 16,7). Oba dva významy se zde dají velice dobře použít. Bůh je můj úděl, má ve svých rukách mou budoucnost a je také mou útěchou v době zármutku.

Verš ze žalmu 73 se zmiňuje chřadnutí těla a srdce. Mně bude příští rok padesát a už na sobě pozoruji, že to občas po tělesné stránce není úplně ono. Chřadnutí těla je tedy jasné, ale co je to chřadnutí srdce? To jsem velice dobře poznal právě v letošním roce Umřela mi maminka a prožil jsem velký zármutek. Zranění, která máme ve svém srdci nejsou zvenku vidět, ale to neznamená, že nejsou skutečná. Pod tlakem zármutku se naše myšlení může měnit a naše srdce může doslova chřadnout. Bůh je ale na rozdíl od nás neovlivnitelnou skalou, tedy tím stálým, kdo se nepohne a kdo nepodléhá vlivu vnějších sil. To znamená, že i v nejtěžších chvílích je Bůh se mnou a je pro mě bezpečným opěrným bodem (Iz 49,15), na který se mohu spolehnout.

Skutečnost, že je naším podílem Hospodin nezaručuje, že neprožijeme těžké chvíle a někdy i takové, ze kterých nevidíme žádné lidské východisko. Může to být ve škole, v práci, v manželství nebo dokonce v naší práci v církvi. Je to jako když jsme v bouři na lodi. V ní se nestaráme o nepodstatnosti, ale upínáme se k tomu, abychom ji nějak přečkali, abychom zvládli to, co se na nás valí. Když čelíme nějakému trápení, modlíme daleko usilovněji, než jindy. Můžeme se spolehnout na to, že nejsme ani v nejtěžší lidsky neřešitelné situaci sami. Proto se nemáme trápit starostmi, ale můžeme předkládat své žádosti Bohu. (Filip 4,6)

Náš Pán s námi soucítí a jeho slitování je bez konce. I když už nevidíme žádné řešení, můžeme se na Něho obracet s prosbou: „Pane Bože, vstup prosím do této věci...“ Pozvat Ho, ale také znamená na Něho očekávat a přijmout Jeho způsob řešení. To může přijít skrze kohokoli a odkudkoli. Naším podílem je Hospodin a my ho můžeme zvat do každé situace, která nás potká. On s námi sdílí nejen naši radost, ale také naše starosti a těžkosti. Jeho milosrdenství je bez hranic a obnovuje se každého rána. On nás neopouští a v něm je naše naděje.

Amen